

Stop met doorgaan zoals je altijd deed!

In deze overgangstijd waarin we zitten, vragen onze kinderen en jongeren meer dan ooit om je blik naar binnen te werpen. Handel je vanuit verbinding met je hart of doe je wat van je verwacht wordt? Leef je je kind voor vanuit normen en waarden die bij jouw pure, ware zelf horen of leef je die van je ouders? Meer dan ooit wordt nu van je gevraagd om anders te gaan denken en kijken. Om de signalen die je kind je vanuit het gedrag dat hij laat zien, geeft, op een juiste manier te ontcijferen en je te verbinden met je innerlijke autoriteit. Jij weet als geen ander wat je kind nodig heeft. Luister daarna. Vertrouw daarop. Laat niemand anders jou de wet voorschrijven... geen arts, leerkracht, hulpverlener of familielid... als het niet goed voor jou voelt en resoneert met je diepste innerlijke weten.

Als je kind niet lekker in zijn vel zit

Ik neem je graag mee naar september 2003. Onze jongste zoon is bijna 1 jaar oud en heeft zich in dit eerste levensjaar ontvouwd tot een echte huilbaby. 's Nachts slaapt hij nog dagelijks bij ons in bed. Ik houd hem recht op tegen me aan. Heb een aantal dikke kussens onder me liggen zodat ik enigszins recht op slaap want op deze manier slaapt hij het best. Wanneer ik hem (te snel) plat weg leg, wordt hij wakker en zet het op een huilen. Ook overdag is dit het patroon. Ik draag hem zoveel mogelijk bij me in de buikdrager want dat is het ontspannen en rustig. Van het wandelen in de kinderwagen geniet hij ook, maar owee ik hem plat in zijn bedje of box probeer te leggen. Dan huilt hij, ervaart hij krampen, laat winden en schreeuwt hij moord en brand.

Binnen 3 weken zit ik bij de huisarts. Ik krijg te horen dat dit normaal is en dat ik hem niet gelijk moet oppakken maar minstens 20 minuten moet laten huilen. Dit voelt niet goed. Bij onze oudste zoon heb ik dit advies (evenals andere goed bedoelde adviezen van ouders en het consultatiebureau) wel opgevolgd, alleen zonder voldoende resultaat. Ik mis het dat de arts kijkt naar de oorzaak die eronder ligt en het afdoet als 'darmkrampjes' die bijna elke baby heeft. Gelukkig durf ik bij ons tweede kind meer op mijn intuïtie te vertrouwen en zoek ik verder.

Ik kom bij de homeopaat die hem test op koemelkallergie. Ik geef borstvoeding en verander mijn eetpatroon. Scherpe kruiden, vis, melk... alles wat kramp kan veroorzaken schrap ik uit mijn voeding. Ik val af en ondanks mijn 'goed mijn best doen' blijft hij huilen, huilen, huilen. Ik voel me geen goede moeder en vraag

me af of het aan mij ligt. En dat terwijl ik nog wel zo graag het goed wil doen. Alles maar dan ook echt alles probeer ik zodat hij zich rustig en tevreden voelt.

's Nachts rijd ik met hem in de auto rond. Overdag slaap ik in wisselende diensten bij, om en om met mijn man. Van de huisarts moet ik stoppen met borstvoeding omdat ik te mager wordt en huilend accepteer ik dit. Wie weet is flesvoeding de oplossing? Maar helaas, terwijl hij nu al 5 maanden oud

is, blijft hij krampen en pijn houden. Komt zijn ontlasting heel onregelmatig en soms zelfs maar 1x in de 9 dagen en slaapt hij niet alleen in zijn bedje.

De wanhoop nabij

Ik ben erg moe en mijn hoofd voelt steeds vaker als een 'ruimte vol watten' aan. Ik ben erg met ons zoontje begaan en wil niets liever dan helpen, maar niets lijkt te werken. We gaan over op vaste voeding maar ook dit blijkt niet de oplossing. Hij verdraagt bijna niets en ik voel me met de dag vermoeider, banger en wanhopiger worden. Ten einde raad kom ik weer bij de huisarts en hij geeft aan dat hij voor een week opgenomen moet worden in het ziekenhuis, waarbij ik hem niet of nauwelijks mag opzoeken, zodat ze hem kunnen observeren en de conditionering die tussen mij en zijn huilen is ontstaan, kunnen oplossen. Ik ga ermee akkoord omdat ik het zo hard nodig heb om 1 week ongestoord door te kunnen slapen. Maar eenmaal thuis komen de tranen: 'Wat heb ik gezegd? Dit voelt zo niet goed! ... Dit wordt een eerste trauma voor hem om daar zo jong en zo alleen in het ziekenhuis te liggen.'

Dan krijg ik een ingeving en besluit om het briefje met het telefoonnummer van een holistische natuurarts te pakken dat ik al een aantal maanden, via een collega, in een laasje heb liggen. Ik besluit haar te bellen en vertel mijn verhaal. Ik wordt bevestigd in mijn gevoelens en kan die week al gelijk bij haar terecht. Ik bel de huisarts en vertel dat ik er toch vanaf zie. Samen met een vriendin rijden we 200 km naar N-Holland en dit bezoek heeft een enorm effect! Ons zoontje is nadien een stuk rustiger, zijn stoelgang gaat beter (we rijden nl in een enorme stank terug 😊!) en overdag kan hij zelfstandig in zijn bedje slapen. We besluiten hierna dat hij een week bij vrienden gaat logeren zodat mijn man en in samen een week op vakantie kunnen om bij te komen.

STOP met doorgaan zoals je altijd deed!

In de huidige oververgeïrdte vragen onze kinderen en jongeren meer dan ooit om je bijk naar binnen te weepsen. Handje je vanuit verbinding met je hart of doe je vast van je verwaacht wordt? Meer dan ooit wordt nu van je gevraagd om anders te gaan denken en kijken. Om de signalen, die je kind je vanuit zijn gedrag laat zien, op een juiste manier te ontzorgen en je te verbinden met je innerlijke autoriteit. Zij want als geen ander vast je kind nodig heeft. Luister daar naar en vertrouw. Laat geroertes, beledigingen, belachelijke of felle kritiek je de weg voorzetten. Als het niet goed voelt voor jou, raagueer vanuit je eigen diepste innerlijke wisten.

Streef naar je innerste wisten

Onze jongste zoon is bijna 1 jaar oud en heeft zich in de eerste maanden ontwikkeld tot een echte huilbuis. 's Nachts slaapt hij nog af en toe op ons bed. Hij merkt ik hem de schelp niet meer. Hij wordt nu wakker en schreekt op een huilen. Ook overdag is dit het patroon, ik draag hem

26-PURECHILD 05 | 2022

Je innerlijke autoriteit

Nu weet ik dat ik niet meer bang voor mijn eigen pad hoeft te zijn. Omdat ik het gewoon ben aangegaan. Het leven doet zich voor zoals het is in al zijn grilligheden. Hoe zwaar ook, ik kan er nu de schoonheid van inzien en zelfs van genieten.

Het moederschap heeft me geleerd om opnieuw te verbinden met mijn intuïtie. Om te vertrouwen op dat kleine, stille

stemmetje in mezelf. Het is aan jou als ouder om te voelen wat jouw kind nodig heeft... om door te zoeken totdat je bij de oorzaak van zijn problemen komt. Vertrouw niet blindelings op een arts, ouder die het beter denkt te weten of autoriteit buiten jezelf. Leer contact te maken met je innerlijke autoriteit; je innerlijk kompas.

Loskomen van kaders

Vanuit mijn eigen ervaring wil ik dit keer graag deze bijdrage aan het Pure Child Magazine doen. Ik wens je de moed toe om onbekende wegen in te slaan en los te komen van kaders. Ik nodig je uit om

in de komende week naar je kind te kijken, los van de kaders die je gewend bent, en te onderzoeken wat het met je doet.

Als je doet wat je altijd deed, krijg je wat je altijd kreeg.

De kinderen van deze tijd vragen ons om vanuit verbinding met onze pure, authentieke kern op te voeden. Om voorbij de regeltjes, normen en waarden van de maatschappij te leven vanuit ons hart. Waar voel jij de JA bij? Durf je hier trouw aan te zijn?

In tegenstelling tot 20 jaar geleden zijn er nu gelukkig veel meer coaches en hulpverleners die vanuit deze holistische blik werken. Voor onze kinderen èn voor jou. Je hoeft het gelukkig niet alleen te doen.

P.S. onze zoektocht is verder gegaan en uiteindelijk kwamen we bij een healer terecht die zijn verteringsproblemen en voedingsintolerantie heeft behandeld. Hierbij zijn we ook onze 'eigen weg naar binnen gegaan' en hebben oude pijn en emoties uit het verleden geheeld. Als ons zoontje anderhalf jaar oud is, is hij helemaal gezond. Hij kan alles eten en drinken wat hij wil. Hij slaapt dag en nacht in zijn eigen bedje en is overdag vrolijk en opgewekt.